

ומשני דחד הוא דחד טעמא הוא. טעם אחד הוסיקו לרבי אלעזר לומר את שניהן דמשום דקאמר ממלוקת דמנמינן בשאין חייב מודה חזקק לומר שאינו גובה אפילו מבני חורין וכיון דהאורכר לסיים אכל כסחייב מודה דברי הכל יחזיר החזקק לומר לא חיישינן.

להנמינן: שטר הנאכל. לריב לומר

כחצ' ללות ולא לזה דהא חפילו לא לזה שעבד נפשיה: ולא חיישינן לפרעוין. אפילו אין חייב מודה דאס אימא דפרעיה מקרע הוה קרע ליה והכא קמני אפ"ע ששניהם מודים כו': וכ"ש בשאינו מודה. והא לא קשה לר' גלעזר דהוא אמר בשאין חייב מודה לא יחזיר שום שטר הראוי לגבות דהאי דקאמר ר' מאיר יחזיר משום דלאו בר גבייה הוא: מאי טעמיהו דרבנן. דלמאי כי אין בו אחריות נכסים גובה אף מן המשועבדים: אחריות טעות סופר הוא. בשאינו כתוב בשטר סופר הוא שטעה אכל וזה לא עליו גובה מעותיו בלא אחריות נכסים דלא שדי אינש וזוי כדדי: שבה שפר ושעבוד צריך לימנך. הסופר צריך לימנך בזמור שדה לחצירו לישאל הימנו אם יקבל עליו לכתוב בשטר המכירה שהוא יעבד לו נכסיו למכירה זו שאם יצא בעל חובו ויטרפנה מן הלוואה שיגבה לוקח זה הקרן והשבח שהשביח בה לפני טירפא משפר עידיה שגנבכים ואם לא נמנך בו לא יכתוב שיש מוכר שאין מקבל עליו אחריות ואף אם קבל על הקרן לא קבל על השבח ואף אם קבל על שניהם לא קבל להבדלות מן העידיה אלא מן הביטוינות. אלמא לאו טעות סופר הוא דאיכא למימר אמליך ביה ולא קבל עליה: לימא מאן דאמר הא. משמיה דשמואל: לא אמר הא. ואמרי' נייהו אליגא דשמואל: בשטרי הלואה. טעות סופר הוא כיון דלא אכלי פירות ולא מתהי מרי' לא שדי וכו' כדילאחפיה בלא אחריות וזה ימנור נכסיו ושביעא לגבות לא ימנא כלום: עבדי אינש

דובין ארעא ליומא. לפסק יום אחד שמה לא יטרפוה ממנו ואם יטרפוה שמה לזמן מרובה ואוכל בתוך כך פירות הרבה: וזל לשלמה. אין כאן עוד דין שמחלת על הכל: בהאריזו. אם יטרפוה ממנו ישלם לו: לאשמועי דינא בהדיה. דבע"ה ולסלקו מעל שמעון בכל טענה שיוכל לטעון ולומר פרעתיך כך וכך או כך וכך יש לי עליך תביעה ואני מעבך חוב זה תחתיו: ולא מלי. בע"ה למימר ליה לאו בעל דברים ידי את דבר זה קרקע שמעון אני נוטל אם יש לך תביעה עלי העמרני דדין: דמפקא מיניה עלי דבר. מה שאתה מוציא משמעון יחזור עלי: עסיקין. עוררין כמו התעסקו עמו (בבבאט סו: יבול

חדא הוא דחד טעם הוא דמשום דקאמר רבי אלעזר מחלוקת בשאין חייב מודה הוא מתרץ הכי תיובתא דשמואל בתרתי חדא כרבי אלעזר דהא מוקי מתניתין בשאין חייב מודה וחדא ⁶דאמר שמואל מצא שמר הקנאה בשוק יחזיר לבעלים ⁷ולא חיישינן לפרעון תיובתא דקתני הכא אע"פ ששניהם מודים לא יחזיר לא לזה ולא לזה אלמא חיישינן לפרעון וכל שכן הכא דלא מודה לזה דחיישינן לפרעון אמר שמואל מ"ט דרבנן ⁸סברי ⁹אחריות טעות סופר הוא א"ל רבא בר איתי לרב אידי בר אבין ומי אמר שמואל הכי והאמר שמואל שבה שפר ושעבוד צריך לימלך לימא מאן דאמר הא לא אמר הא לא קשיא כאן בשטר הלואה דלא יתיב אינש וזוי בכדי כאן במקח וממכר דעביד אינש דובין ארעא ליומיה כי ההיא דאבובה בר איהי זבין עליתא מאחתיה אתא בעל חוב טרפא מיניה אתא לקמיה דמר שמואל אמר ליה כתבה לך אחריות אמר ליה לא אמר ליה אם כן זיל לשלמא א"ל והא מר הוא דאמר אחריות טעות סופר הוא א"ל הני מילי בשמרי הלואה אבל בשמרי מקח וממכר לא דעביד אינש דובין ארעא ליומיה ¹⁰אמר אב"י ראובן שמכר שדה לשמעון באחריות ובא בעל חוב דראובן וקא טריף ליה מיניה דינא הוא דאזיל ראובן ומשתעי דינא בהדיה ולא מצא א"ל לאו בעל דברים ידי את דא"ל דמפקת מיניה עלי ידי דהך איכא דאמרינן אפי' שלא באחריות נמי דא"ל לא ניהא לי דליהוי לשמעון תרעומת עלי ואמר אב"י ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות ויצאו עליה עסיקין עד שלא החזיק בה יכול

מא' שעייהו דרבנן. תימא אי שמואל ידע צרייטא דקטיא אהד זה ואחד זה גובה מנכסים משועבדים א"כ היה לו לפרש המשנה כוותיה ולא הוה איתוחז ואי לא ידע צרייטא מנליה דלרבנן אין צו אחריות גבי ממעשדי וי"ל דלא ידע הצרייטא

ומו"מ חית ליה מסכרל כדפרישית
לעיל (דף יג: ד"ה דברי) דלוי לא גבי
ממשעבדי לא גבי נמי מזבי חרי כמו
לר"מ: **שעבוד** צריך ל"מאך.
בשטרי מקח ואי לא ככחו מזבי חרי
נמי לא גבי אי בעל עזב טרפה לה
כדלמר בסמוך אפי' שלא בלחירות
דלא ניחא לי לדהוי תרעומת דשמעון
עלי אלמא לא הדר עליה אכל אי
נגזל טרפה חוזר על הגזלן אפילו
בלא לחירות ואפילו ממשעבדי כיון
דהוי מקח טעות הוי ליה שטר
הלואה והשתא א"ש דלא קאמר הכא
פירי דמיירי שעבד חוב טרפה הכא
ליה פירי כדלמר דלקמן (דף יט.
ב) בעל חוב גובה את השבח שבה אין
פירי לא והא ניחא נמי דלקמן (סא)
אמר שמואל אמתין וכתוב שופרא
ושבחה ופירי ולא קאמר שעבוד
כדכא משום דלקמן מיירי כנגזל
שטרפה אף בלא כתיבת שעבוד חוזר
עליו ואפי' ממשעבדי והיינו טעמא
כדפרישית דכיון דיש לו שטר מקח
והרי מקח בטל שגומרה היתה והוי ליה
שטר הלואה דלמאמרין ביה לחירות
טעות סופר הוא והא דלמר שמואל
בחזקת הבתים (ב"ב דף מג.) המוכר
שדה שלא בלחירות אין מעיד לו עליה
מפני שמעמידה בפני בעל חובה הא
לאו הכי מעיד לו עליה אפי' מנאמא
שאנינו שלו משמע דלא הדר עליה
התם מיירי שפירש לו שטר שלא
בלחירות אכל סתמא דהדר עליה:
דינא ראות דאתי ראוהו. תימה
מאי נפקא מינה דלא כל

ומת עלי ואמר אביי
במעון שלא באחריות
ד שלא החזיק בה
יכול

הדר על ראובן כדמוכח ספ"ק דמכות (דף א.) גבי אלעזר וטוביה
הקרוצים דערבא הוו וקא מסיק דפסולין ק"ל ללוה ולמלוה כיון
דאי לית ליה ללוה אזיל בתר ערבא ומהאי טעמא נמי א"ל דנ"מ
אס יס לשמעון עדים שהם קרוצים לו ורחוקים לראובן דכי נמי
טועון ראובן פסולים שעל פי עדותם יסאר הקרקע ביד שמעון
שסשהו קרוצים וכל שכן כשקנה שלא בזהמיות שהם פסולים שאו
מרוויחים לו הקרקע לגמרי וי"ל דנ"מ אס אמר שמעון אין לי עדים
ואין לי ראייה וכו' מנא עדים אס ראייה שהוא אנו יכול להציא
לדין הלכה כרשב"ג בצידיא אחרונה (פאהדין דף א.) וראובן
יציאם א"נ כגון שבעל חוב חייב שבעה לאוריימא לראובן והשתא

וְזָכַרְנוּ הַכּוֹתֶז (מְכוּזוֹת דָּף פֶּה). אָמַר אִי פֶקַח הוּא מֵיִתִּית לִיָּה לִידֵי
דִּרְבָּנָן בְּנִירוֹת דּוֹלָקוֹת וְנִירוֹת נִפְחוֹת כְּדַמְפָּרֶשׁ בַּתְּשׁוּבָה הַגְּאוּפִיִּס
וְנִין נִגְד רִאשׁוֹן לִפִּי שְׂדֵע שֶׁפִּרְעוֹ אִו אֵם יִכּוֹל רִאשׁוֹן לִלְבֵּת עִמּוֹ זֶ"ד
עֲצִיָּה עֵסִיקָן. פִּי עוֹרְרִין וְלֹא אֲנִסִּין מְדַמְפְּלִיג בִּין מִכֵּר בִּאֲחֵרִיּוֹת לֵלֵא
הָאֵה וְגו' זֶה הַלּוֹקָה שְׂדֵע שִׁישׁ עֲלֵיהֶ עֵסִיקָן וְאִי אֲנִסִּין תִּבְּא עֲלֵיו בְּרַכָּה:
יִטְעֵא דִּיכּוֹל לִחְזוֹר בִּי שְׂפִירָה לִיכֵאל וְאִי נָתַן הַמַּעֲשֵׂה אֲמֵאִי
זֶה קֵנוּ בְּכַפֵּסָא עוֹדוּ מִשְׁהַחֲזִיק בִּי אִפִּרִּי יִכּוֹל לִחְזוֹר בִּי אֲזַל בִּלְחֵרִיּוֹת
עוֹדוּ חֻזָּה דִּרְיִישׁ אֲמֵרָא לֹא אֲשַׁכְחֵן בְּשׁוֹם מְקוֹם וְלִמָּה הֵינִי חֻזָּה
זֶל מֵאִמִּיתִי הִי חֻזָּה יוֹתֵר מִבְּשׁוֹם מְקוֹם דְּבִכְמָה מְקוֹמוֹת מוֹזִיר
קִנְיָן גְּמוֹר כְּגוֹן בְּחִלְפִין וְלֹא נָתַן מַעֲוֶה וְקֹאֶמֶר עַד שֶׁלֵּא הַחֲזִיק בָּהּ
כִּכֵּה דַעֲמִיָּה יִכּוֹל לִחְזוֹר בִּי מִשְׁהַחֲזִיק בָּהּ שֶׁהֵלֵךְ לִאֲרַכָּה וְלִרְכָּבָה אִינוּ
יִס הוֹאִיל וְסוֹפוֹ לִשְׁלֵם מַעֲוִתּוֹ עֵמָה שֶׁהֵם בִּידִי יַעֲבֹדֵם וְאִ"שׁ דִּרְיִישׁ
כִּשְׁהַחֲזִיק בָּהּ אֲמֵאִי אִינוּ יִכּוֹל לִחְזוֹר בִּי כִּיּוֹן שֶׁלֵּא נָתַן מַעֲוֶה לִימָא
לִיָּה חֲזִי מִנִּי לִסְלָק לִיָּה לַעֲבִ"ח בְּשֹׂאֵר דְּבָרִים וּגְרָסִין בְּהַמּוֹכֵר פִּירוֹת
הֵאִי אֲרַעֵא אִינֵה שׁוֹה כִּפִּי מַעֲוִתּוֹ לִפִּי שִׁישׁ עֲלֵיהֶ עוֹרְרִים אֲזַל שׁוֹר
לִי מַעֲוִתּוֹ שֶׁפִּיר:

קיד א מיי פֿינט מהל' גיזעל געזיכערט הע' א ופינט מהל' מזכירט הע' א ופינט מהל' מלוע וזה הע' א געקסט דלע פירש שאין א עליו חשודים סתם עשין פד דל חשודים ח"מ ק' גמט סעף א ופי' קיף סעף א ופי' כח סעף א: כקבו א מיי פֿינט מהל' מזכירט הע' א סתם לאוין קט ועשין פד טוש"ע ח"מ ק' רבו סעף א: כקבו ד מיי ש' הע' א טוש"ע שס סעף א:

רבינו חננאל

והוא שמאל דאמר
המוצא שטר הקנאה
הבזע וחזירו לבעליל לא
חישינן לפרעון משה'
אמרתי ויתבאר לשמאל
דאמר אבל ר' אלעזר לא
שמעין על דאמר בהריא
דבב' הכל לא חישינן
לפרעון ויתבאר עליה
בהרא. וק"ל כ' ר' יוחנן
היה אומר תנותי ונתנו דהו
שמאל ור' אלעזר דהא
איתובחן אבל תירוצו דא
אש' ודבאי' לא דתנו
דהא דר' יוחנן לא הו
אלו תיבאר כדפרשנין
לעילא. אמר שמאל מא
שמעיהו דרבנן דאמר
שטאן בן אחריית
גבי אפי' ממעבדו קסברי
אחירות טעון סופר והא
ומי אמר שמאל היה והא
אמר שמאל אפר שבה
ושבדעו צדק לאיילוכי
ביה לא מכלל שטאן לא
נגמלו ביה אין כתובין וא'
לא כתב ליה (ו) לא שט
ולא שטאן דאמר שטבו
דהא אחירות ואי אמת
אחירות טעון סופר והא
ואפי' דלא כתב כמאן
דכתב ומי אפרמי לית
לית שטבו. אמר ר' יוחנן
קשיא דא דאמר אחירות
טעון סופר בשטרי הלואה
ומתני' ומתני' בשטרי
הלואה אבל בשטרי מקנה
לא אמר' טעון סופר
הוא עדיב מאן דאמר
ארעא ליומיה כי הא
דאיתוב בן יראה זכר
עיליתא מאתהו זכר
וכהא אמר' שמאל דא
לחבר' (ו) שלא באחירות
כשמאל ולית הלכתא
לשמאל דאמר כדאפקין
לשטמעת הלכתא אחירות
טעון סופר הוא בן
בשטרי הלואה בן בשטרי
טעון ומסבר. והמכר שר
לחבר' (ו) שלא באחירות

(א) אולי ז"ל ואם לא כתב ליה
לית ליה לא שפר וכו'.

(ב) נראה דז"ל שלא באחריות
וינאו עליה עסיקין והחזיק בה
וכו'.